

РЕШЕНИЕ

№ 1616

гр. Пловдив, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20235300502308 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано по въззивна жалба на Л. В. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, подадена чрез пълномощника му адв.В. М., против Решение №3142 от 06.07.2023г., постановено по гр.д. №5590/2021г. по описа на Районен съд-Пловдив, XVII гр.с., с което са били отхвърлени като неоснователни предявените от жалбоподателя против К. З. Т. с ЕГН *****, от гр. ***, искове за заплащане на сумата от 5 778 лева, съставляваща обезщетение за ползата, от която ищецът е лишен за периода от 24.05.2019г. - 31.12.2020г. за притежаваната от него 1/2 ид.част от правото на собственост върху дворно място с идентификатор № 56784.534.441, ведно с построената в него сграда с идентификатор № 56784.534.441.1 по действащата КК и КР на гр. Пловдив с адрес на имота: гр. ***, за което изпратил писмо-покана от 29.01.2019г – иск по чл. 31, ал.2 ЗС, ведно със законната лихва за забава върху сумата считано от датата на подаването на исковата молба 01.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата; сумата от 1 122 лева, съставляваща обезщетение за неоснователното обогатяване на ответника за периода от 01.02.2019г. до 23.05.2019г. за ползването на притежаваната от ищеца 1/2 ид.част от гореописания имот – иск по чл. 59 ЗЗД, ведно със законната лихва за забава върху сумата считано от датата на подаването на исковата молба 01.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата; на сумата от 59,41 лева - мораторна лихва върху горните суми за периода от 29.01.2019г. до 01.04.2021г.

В жалбата се излагат доводи за неправилност и необоснованост на посоченото решение, като се иска отмяната му и постановяване на ново решение, с което предявените искове да бъдат уважени.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата, чрез пълномощника ѝ адв. П., в който се поддържа, че решението на първоинстанционния съд е правилно, не страда от релевираните във въззивната жалба пороци и се настоява за потвърждаването му с присъждане на направените във въззивната инстанция разноски.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с обективно кумулативно съединени искове по чл.59,ал.1 от ЗЗД, чл.31, ал.2 от ЗС и чл. 86 ЗЗД., предявени от Л. В. Т. с ЕГН *****, от гр. ***, за осъждане на ответницата К. З. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, да му заплати сумата от 5 778 лева- обезщетение за лишаването му от ползване на притежаваната от него 1/2 ид.ч. от следния недвижим имот: дворно място с идентификатор № 56784.534.441 ведно с построената в него сграда с идентификатор № 56784.534.441.1 по действащата КК и КР на гр. Пловдив с адрес на имота: гр. ***, за периода от 24.05.2019г. - 31.12.2020г.; сумата от 1 122 лева, с която ответниците са се обогатили без основание за сметка на ищеца ползвайки притежаваната от него 1/2 ид.ч. от същия недвижим имот през периода от 01.02.2019г. до 23.05.2019г., както и сумата от 59,41 лева - мораторна лихва върху горните суми за периода от 29.01.2019г. до 01.04.2021г.

Приети като фактически положения и същевременно неоспорени във въззивната жалба са констатациите на първоинстанционния съд, според които правото на собственост на процесния имот е принадлежало на съпрузите В. Т. Т. / починал на *** г. / и Н. Г. Т. / починал на *** г. /, чиито наследници по закон са синовете им Л. В. Т. и З. В. Т., като последният е дарил своята 1/2 ид.ч. от имота на дъщеря си – ответницата по делото К. Т. на 23.05.2019 г. с нотариален акт № *** г. на нотариус рег. № 341.

С влязло в законна сила Решение № 262 326 от 11.10.2021 г., постановено по гр.д. № 9350/2019 г. на РС – Пловдив, XIII гр. е извършена делбата на процесния недвижим имот между съсобствениците Л. В. Т. и К. З. Т. при равни права - чрез изнасянето му на публична продажба.

С влязло в законна сила на 01.03.2023г. Решение №3199/05.10.2022г. по гр.д.№17751/2021г. по описа на РС-Пловдив, е отхвърлен като неоснователен предявения от Л. В. Т., с ЕГН *****, осъдителен иск с правно основание чл.31, ал.2 ЗС против К. З. Т. с ЕГН *****, за заплащане на сумата от

3200 лв., представляваща обезщетение за лишаване от ползването на притежаваната от него $\frac{1}{2}$ идеална част от процесния недвижим имот за периода от 01.01.2021 г. до 31.08.2021 г.

В настоящето производство ищецът претендира от ответницата заплащане на обезщетение по чл.31,ал.2 от ЗС за лишаване от ползването на притежаваната от него $\frac{1}{2}$ идеална част от процесния недвижим имот за предходен период от 24.05.2019г. до 31.12.2020г., както и на обезщетение по чл.59 от ЗЗД за периода от 01.02.2019г. до 23.05.2019г.- датата на която ищцата е придобила правото на собственост върху останалата $\frac{1}{2}$ ид. част от имота.

Ответницата е оспорила исковите претенции с твърденията, че живее в процесния имот от месец април 2016 г., като до 23.05.2019 г. , когато е станала собственик на $\frac{1}{2}$ ид.част от имота, е живяла в него на основание договор за заем за послужване , сключен с нейния баща за притежаваната от него $\frac{1}{2}$ идеална част от имота. Поддържала е , че не ползва целия имот,а само приземния етаж, съответстващ на правото на собственост на нейния баща, транслирано с договора за дарение в нейния патримониум и не е накръпила притежаваните от нейния чичо права в съсобствеността.Възразила е , че ищецът винаги е имал достъп до имота, като съхранявал свои вещи на втория етаж от къщата. Оспорила е предявеният иск по чл.31,ал.2 от ЗС с възражението за липса на връчена й нарочна покана, обективизираща волята на ищеца да получи обезщетение за неоснователно ползване, а получените такива касаели период преди придобиване от ответницата на правото на собственост върху имота.

За да отхвърли така предявения облигаторен иск по чл.31,ал.2 от ЗС , първостепенният съд е приел, че липсва връчена на ответника нарочна покана, обективизираща волята на ищеца да получи обезщетение за неоснователно ползване на имота след датата на придобиване на правото на собственост от страна на ответницата на идеална част от недвижимия имот.Изложил е съображения, че ответницата не е препятствала ищеца да ползва имота,като самата тя е ползвала само първия етаж от къщата и същевременно е предложила на ищеца ключ от имота , но същият не е предприел фактически действия, не е формирал воля и желание да ползва реално собствеността си.

За да отхвърли предявения субсидиарен иск по чл.59 от ЗЗД първоинстанционния съд е изложил съображения,че за периода от 01.02.2019г. до 23.05.2019г. ответницата е ползвала имота на правно основание до размера на притежаваната $\frac{1}{2}$ ид.част от баща й З. Т., който й е предоставил имота за послужване.

Така обжалвано решение е постановено в съответствие със събраните доказателства по делото и при приложение на задължителната съдебна тълкувателна практика на ВКС, които съображения въззивният съд споделя като разгледана жалбата на основание чл.269 ГПК по доводите на страните, намира за неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.31, ал.1 ЗС всеки съсобственик може да си

служи с общата вещ съобразно нейното предназначение и по начин да не пречи на другите съсобственици да си служат с нея според правата им. Когато обаче един съсобственик ползва сам общия имот, лишавайки останалите от тази възможност, те могат да търсят от него обезщетение за ползата, от която са лишени, считано от деня на писменото поискване. „Лишаване” е налице винаги, когато един съсобственик не е упражнявал правото си да ползва общия имот, а друг съсобственик го е ползвал повече, отколкото му се следва според неговия дял. Фактическият състав на правната норма на чл.31, ал.2 ЗС съдържа три елемента, наличието на които следва да бъде установено от ищеца по претенцията- чл.154, ал.1 ГПК. Така в негова тежест е да установи съсобствеността между него и ответника по отношение на имота и заедно с това идеалните части на всяка от страните в съсобствеността. Трябва да докаже ползването на общата вещ от ответника, както и отправянето на писмена покана за заплащане на обезщетение и размерът на това обезщетение.

По делото са безспорни фактите, че от 23.05.2019г. страните притежават равни права на съсобственост върху процесния имот, ползването на имота се осъществява от ответницата лично. Неустановен се явява обаче един от задължителните юридически факти от фактическия състав на предвиденото в разпоредбата на чл.31, ал.2 ЗС правно основание за претендираното от ищеца обезщетение за лишаване от ползване на процесния имот, а именно доказателства за изрично писмено поискване за ползване на имота от страна на ищеца, вкл. в резултат на искано разпределение на ползването на имота, в каквато насока твърдението на жалбоподателя в жалбата е неоснователно.

Представените по делото писмени покани от 05.12.2018г., от 29.01.2019г., уведомление от 20.02.2019г., покана от 20.02.2019г. и уведомление от 25.03.2019г. са били отправени от ищеца чрез пълномощника му адвокат М. към бащата на ответницата Здравко Т. и до самата ответница, но същата към датите на получаването им не е имала качеството на собственик на процесния недвижим имот. Трайната съдебна практика, включително и задължителната такава, формирана с решения по чл. 290 ГПК, както и ТР № 7 от 02.11.2012 г. на ОСГК на ВКС приемат, че веднъж отправено, писменото поискване се разпростира неограничено във времето докато трае съсобствеността или се прекрати ползването от съсобственика. Затова не е необходимо за всеки нов период от време да се отправя нова покана. Оттук следва, че то не може да прояви правното си действие ако не е налице съсобственост, както и преди такава да е възникнала, в който смисъл е решение №130/15.07.2013г. по гр.д.№24/2012г. на ВКС, I г. о.

След като по делото не е установено ищецът да е отправил писмена покана до ответницата за заплащане на обезщетение за неоснователното ползване на имота за период след датата на възникване на съсобствеността им върху имота, то предявеният от него иск с иск с правно основание чл.31, ал.2 от ЗС, за заплащане на обезщетение за лишаването му от ползване, за периода 24.05.2019г. - 31.12.2020г. в размер от 5778 лева е неоснователен и правилно е бил отхвърлен от първоинстанционния съд.

Въззивният съд напълно споделя и изводите на първоинстанционния съд за неоснователност на предявения от ищеца иск по чл.59 от ЗЗД.

В тази връзка от показанията на разпитаната свидетелка Р. А., които съдът кредитира, като последователни, непосредствени и логични в частта им, касаеща предмета на доказване, при приложение разпоредбата на чл. 172 от ГПК, по делото е установено, че от 2006г. ответницата е заживяла в имота по уговорка със своя баща З. В. Т. Тези отношения могат да бъдат квалифицирани като заем за послужване по [чл. 249, ал.2 ЗЗД](#). За този договор, дори да е с предмет недвижим имот, а и за допускане на трето лице да държи недвижим имот не се изисква специална форма на изразеното съгласие. То може да е дадено и мълчаливо. От тези доказателства се налага извод, че процесният имот през периода от 01.02.2019г. до 23.05.2019г. е ползван от ответницата, в качеството ѝ на трето за съсобствеността лица със знанието и без противопоставянето на собственика З. Т., поради което отношенията между съсобствениците по повод ползването на вещта се уреждат от правилото на чл. 31, ал.2 ЗС, респективно към тях е приложимо и ТР № 7/2012 г. на ОСГТК, в който смисъл е Решение № 181/02.01.2019г. постановено по гр.д.№4400/2017г. на ВКС, I г. о.

Следователно за този период обезщетение по [чл. 59 ЗЗД](#) не може да бъде присъдено, тъй като такова може да се претендира от ищеца с иск по [чл. 31, ал. 2 ЗС](#) срещу другия съсобственик, предоставил безвъзмездното ползване на вещта на трето лице, какъвто иск по делото не е предявен и не може да бъде уважен.

Поради съвпадане в крайните изводи на двете съдебни инстанции, обжалваното решение следва да се потвърди като правилно, законосъобразно и обосновано, като при постановяване на съдебния акт първоинстанционният съд правилно е приложил материалния закон, не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила, самото решение е обосновано на събраните по делото доказателства. Изложеното, от своя страна, предпоставя липса на основание за коригиране на първоинстанционния съдебен акт в частта на присъдените разноски.

С оглед изхода на въззивната жалба, то искането на въззиваемата страна за присъждане на направени разноски за настоящата инстанция е основателно и жалбоподателят ще следва да ѝ заплати направените разноски за адвокатско възнаграждение в размер от 800 лева.

Мотивиран от изложените съображения, Пловдивският окръжен съд:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №3142 от 06.07.2023г., постановено по гр.д. №5590/2021г. по описа на Районен съд- Пловдив, XVII гр.с.

ОСЪЖДА Л. В. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, да заплати на К. З. Т., с ЕГН *****, от гр. ***, сумата от 800 лева- разноски пред въззивната инстанция за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването на преписа на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____